

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν Ελλάδi..... Δρ. v. 3.—
'Εν τῇ ἀλλοδαπῆj. " 3.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφείον δδ. Ερμοῦ—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἐὰν δεδομένην τις πίστις ἢ διδασκαλία καθίστησι τινα χρείττονα τούτο πρήγματα ἐκ τῆς πίστεως, ἢ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' ἐὰν δὲν συμβῇ οὕτω, οὐδενὸς λόγου ἔστιν αὐτὴν ἀξία, ὡς πρὸς αὐτὸν ἢ τὸν κόσμον. Θετικὴ ἔκφρασις πίστεως εἶναι πολύτιμος εἰς τὸν ἀνθρώπων, ἐὰν οὐχὶ δι' ἄλλο, ἀλλὰ τούλαχιστον, διότι ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ λάβῃ θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Συγκεντρούνει τὰς δυνάμεις του, καὶ τίθησι ἐσίαν εἰς τὰς ἐνεργειας του· ταχύνει τὴν σκέψιν, διότι τὴν θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπιθέσεων. Μόνον ὅταν οἱ πόδες τοῦ ἀνθρώπου ἐγγίσωσι τὸν πυθμένα οὗτος ἀρχεται νὰ αἰσθάνηται τὴν δρμὴν τοῦ ρεύματος, καὶ συγκεντρούνει τὰς δυνάμεις του ν' ἀντιστῇ κατ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἥθυκῃ οὐδεὶς πιστὸς πρέπει νὰ κλογίζηται. Ἡ θρησκεία, ἐν ταῖς δογματικαῖς αὐτῆς διδασκαλίαις εἴγαι λίαν σοβαρά καὶ ἔκαστος ὀφείλει νὰ ἔχῃ θετικὴν περὶ αὐτῆς πεποιθησιν. Μόνον ὅταν σαφῶς ἀποφασίσῃ τις ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τί νὰ σκεφθῇ περὶ Χριστοῦ, ποιάν νὰ δώσῃ αὐτῷ θέσιν ἐν ταῖς διαφόροις ὑπάρξεσιν, μόνον ὅταν φθάσῃ εἰς θετικὴν καὶ ἐγκάρδιον πεποιθησιν ὡς πρὸς τὴν φύσιν αὐτοῦ καὶ τὰ προσόντα, ἀρχεται νὰ γινώσκῃ ποιάν σπουδαίαν ἔχει ἐπὶ τῆς ψυχῆς του ἢ ποῦ ἴσταται ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς αὐτόν.

Ἔώς ποτε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ὀμφοτέραις ταῖς ἰγνωμαῖς; εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε δόπισιν αὐτοῦ· εἰ δὲ Βάαλ, πορεύεσθε δόπισιν αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ (*).

Τι ἔστι λοιπὸν ἀγωγή, τις ὁ σκοπὸς αὐτῆς καὶ πῶς δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἀνθρώπου;

(*). Ἐγγερίθεον τῆς παιδεγγαγούς ὑπὸ Pape Carpentier. Φαί. Μέρος πρώτον, Κεφάλαιον τρίτον.

Σκοπὸς τῆς ἀγωγῆς εἶναι νὰ ὑποθοιτήσῃ τὸν παῖδα κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, νὰ τὸν ἐνισχύσῃ διάκονος ἐλαττοῦται κατά τι ὡς πρὸς αὐτὴν, νὰ τὸν ποδηγετήσῃ ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων, οἵτινες τὸν περιβάλλουσι καὶ νὰ διερμηνεύσῃ αὐτῷ τὰ μαθήματα, ἀτίκα ἡ φύσις καὶ ἡ κοινωνία τῷ ἀποκαλύπτουσι διότι δὲν θελεν ἔχει γνώσεις πολὺ στενάς ἔναν περιορίζετο μόνον εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ πεῖραν· τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ, δοτις ἐπλασεν αὐτὸν δικοιωνικόν· διην ἔχει ἀνάγκην οὐ μόνον νὰ μεταδίδῃ τὰς ἴδεας αὐτοῦ πρὸς τοὺς δρμούς του, ἀλλὰ καὶ νὰ διδάσκηται ἀμοιβαίως ὑπ' αὐτῶν.

Τὸ νὰ συνεργῇ τις λοιπὸν μετὰ τῆς φύσεως πρὸς διάπλασιν τοῦ εὐγενεστάτου τῶν ἐπὶ γῆς δημιουργημάτων, τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν δρισθεῖσαν αὐτῷ πορείαν, ἐὰν ηθελε παρεκτραπῆ, ἵδου ἡ ἐντολὴ τῆς παιδαγωγοῦ· ἐντολὴ εὐγενῆς καὶ ιερᾶ ἀπαιτοῦσα παρὰ τοῦ ἀγαλαμβάνοντος αὐτὴν κρίσιν δρθῆν καὶ ἀφοσίωσιν ἀπειρον καὶ ἐπιβάλλουσα αὐτῷ συγχρόνως εὐθύνην βαρεῖαν καὶ σπουδαιοτάτην.

Καὶ δικαίως ἔὰν ἐρωτήσωμεν τίνι τρόπῳ δύναται ἐπαξίως ἡ παιδαγωγὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν της, θέλομεν ἵδει ὅτι δὲν θές νοῦς ἀρκεῖ μόνος, διποταντήσῃ εἰς τὸ σπουδαῖον τούτο ζήτημα.

'Αλλὰ πῶς δύναται τις νὰ εὑδοκιμήσῃ εἰς ἔργον τι οἰονδόποτε; Μήπως ἐφαρμόζων μεθόδους αὐθαίρετους χωρὶς νὰ ἔξετάσῃ προηγουμένως ἐὰν αὐταὶ ἥναι αἱ καταλλήλωταται πρὸς τὸν σκοπόν, διην ἐπιδιώκει; ἢ μήπως προτείγων θεωρίας καὶ συστήματα δλῶς ἀντίθετα πρὸς τὴν φυσικὴν πορείαν τῶν γεγονότων, ήν ζητεῖ ν' ἀκολουθήσῃ; 'Αναμφιβόλως δχ;. Ἐνούμενος συμφώνως μετὰ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ ἔργου, οὗτινος ἀγαλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν καὶ εἰς τὰ καθ' ἔκαστα τοῦ σχεδίου αὐτοῦ διεισδύων, δφείλει νὰ ἐμφορηθῇ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐμπνεύσαντος

ἔκεινον αἰσθήματος καὶ νὰ ὑμεῖσθη δληγάυτοῦ τὴν
ὑπαρξίαν πρὸς τὸ κατ' ιδέαν ἀπίστου, ὅπερ οὐδέποτε
πρέπει νὰ χάσῃ ἀπὸ τῶν ὄφων λαμῶν. Ἰδοὺ τίνι τρό-
πῳ δύναται μόνον νὰ εὐδοκιμήσῃ διότι καὶ ἐάν, ἐπε-
χείρει νὰ πραγματοποιήσῃ ἀλλαχω τὰς ἀνθρώπινάν
τι σχέδιον, θήθει πράξει ἀπειροτεκνίαν ἐπικινδυνόν.

‘Οποίαν δύναται ασύγγνωστον θραυστητα, δύτοιαν
ἀσέβειαν πρόσθει τὴ ἀναλαμβάνουσα τὰ καθηκούτα
τῆς παιδαγωγοῦ χωρὶς νὰ συναισθανθῇ τὴν ἴερωσύ-
νην, η περιβάλλεται· χωρὶς νὰ ἔννοισται δὲ τὸ τὴν
ἐπιστήμην ταῦτην προσερχόμενη καθίσταται συνερ-
γὸς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπως διαπλάσῃ τὸ εὐγενέστα-
τον καὶ τελειώτατον τῶν ἐπὶ γῆς δημιουργημάτων
αὐτοῦ!

“Η ἀγωγὴ λοιπὸν ὅτις ἀναπτύξῃ καὶ τελειοποιήσῃ
σκοπίμως πάσας τὰς δυνάμεις τοῦ παιδός, τὰς τε
πνευματικὰς καὶ φυσικάς, δρεῖται νὰ συμμορφωθῇ
μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβείας πρὸς τοῦ γενικούς, νό-
μους τοὺς διέποντας τὰ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ, δρ-
εῖται νὰ σπουδάσῃ τὴν φύσιν καὶ νὰ παρακολουθήσῃ
τὰς ἐνεργείας αὐτῆς· διότι τοιοῦτον εἶναι τὸ σπου-
δαῖον καὶ ἀπαραίτητον προσὸν πάσης παιδαγωγικῆς
μεθόδου. ἀξίας τοῦ δύναματος τούτου· Ἀλλὰ πρὶν
προβλῶμεν περιττέω ἀνάγγειλεν εἶναι νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ
μέθοδοι αὗται, αἱ τοφρύτον πάσικαι καὶ διάφοροι
κατὰ τὰς ἔφαρμογάς, ἀποτελούσιγ, ἀς πρὸς τὴν θεω-
ρίαν, γενικού τινα ὄρον τροποποιούμενον διαφορο-
τρόπως· ὁ δὲ ὄρος ὄντος, ὃν τὴν φύσις παρέχει τῷ
παιδαγωγῷ, εἶναι ή ἀσκησίς.

Δέν πρέπει λοιπόν νὰ ληπτούνωμεν ὅτι οὔτε τὰ
ὅργανα, οὔτε αἱ κλίσεις, οὔτε αἱ δεξιότητες δύναν-
ται νὰ ἀναπτυχθῶσι κανονικῶς ἀνευ τῆς ἀσκή-
σεως· καὶ ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις δὲν
δύνανται νὰ τελειώσουν ἄλλως πως εἰ μὴ διὰ
τῆς ἀσκήσεως. Διότι ἡ ὁρατοτηρίας προκαλεῖ καὶ
ἐνισχύει τὸν λαθαρισμόν.

Δὲν διατρίβομεν ἐγκαῦθα περὶ τῶν σπουδαῖον τούτων νόμον, διότι μετ' ὀλίγον θέλομεν πορείην εἰς αὗτοῦ τὰ ὡφελιμώτατα τῶν συμπερασμάτων ἡμῶν.

πτό Γ Α Π

Η ΒΙΡΑΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΡΩ ΑΥΤΗΣ

Υπό Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέγεια, "Ιδε-αριθ., 4).

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἑκείνην ἐφάνη πρόσωπον τι εἰς τὸ παράθυρον· οὐδὲ Βιρδὼ παρευθὺς ἀναγνωρίσασσας αὐτὸς ἐψιθύρισε πρὸς τὸν θεόν της ὅτι αὕτη ἡ τὸ ή γυνή, ητούς χθες ἡ το κατὰ τὴν παραλίαν. Οὐκοριστ. Αὐδῆλος ταχέως ἀναβλέψας πρὸς τὸ παράθυρον ἐταράχθη. Καὶ ἡ μὲν Βιρδὼ κατενόησε τὴν ταράχην του, ἀλλ᾽ αὐτὸς οὐδὲν εἶπε. Τὸ δὲ πρόσωπον ἐκεῖνο ἀμέσως ἀπεσύρη ἀπὸ του παραθύρου κατὰ δεν τὸ μετατείδε. Διατί ὅμως ἐταράχθη; διατί ἥρισθαισεν; Ἡγγύεις καὶ αὐτὸς τὸ αἴτιον. Άλλ᾽ ἐθυμώθη κατὰ τοῦ

κυνός, ἔνεκα τῆς διαιγωγῆς του· ὑποψίᾳ δέ τις εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ψυχήν του μήπως κριθεῖ τι, εἰς τὸ δόποιον ἐνείχετο ή Βιρδὼ ἐπεφυλάσσετο εἰς αὐτόν. Ααβῶν λοιπὸν τὴν μικρὰν γεῖτρα συντέλει καὶ θλίβων αὐτὴν ἐν τῇ ἐκυτοῦ χειρὶ, εἶπε «Δύνασαι γε ἀγαπήσῃς, Βιρδὼ, ἄλλον τιγά κάθλιμον ἢ τὸν θεῖον Γεωργίου καὶ νὰ ὑπάγης μετ' ἐκείνου». Ἐπὶ τῇ ἐθωτήσει ταύτη ἀνησυχήσασα η Βιρδὼ, ἐσκεπτεῖτο γε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Ροΐζηρ ἀναπτηδίσας καὶ υλακτῶν δυνατὰ πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπου εἶχε φανῆ πρὸ δλίγους ή γυνή, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν της. Μετὰ ταῦτα δ ἀξιωματικὸς ἀποχωρήσας ταχέως ἐσύριζεν εἰς τὸν κύνα, δοτίς τῷδε τοὺς ἡκολούθησεν.

«Ἀπορῶ, θείε, διατὶ ὁ Ροσῆρος ἀγαπᾷ τοσοῦτο τὴν γυναικά ἔκεινην», εἶπεν ἡ Βιρδώ σοφικῶς. «Δὲν εἴναι τοῦτο ἀστεῖον: «Εἶναι δέ πολὺ ωραῖα».

«Τίνος διαιριάζει :» ἡρώτηγεν ο γέρων ταχέως.

«Πόλις ὁρατά», επανέλαβε τὸ κοράσιον, «Πιθανὸν
νὰ ἔλθῃ σήμερον εἰς τὴν παραλίαν καὶ τότε θὰ τὴν
ἰδης». «Αλλὰ δὲν φροντίζω νὰ τὴν θῶ», ἀπήντη-
σεν αὐτὸς ἀποτύμως.

«Αλλὰ θέλω νὰ τὴν έδρα», εἶπε πάλιν ἡ Βιρδώ,
«έγω δύοις κατά τὸν Ροθήρα κατὰ τοῦτο, καὶ θέλει
γαστὴρ πολὺ νὰ τὴν γυναικῶν.

«Διατί, παιδίον μου;» γράψης σπουδαίως δι-
ξιωματικός.

«Διότι αὐτὴ εἶναι πολὺ ωραία, ἀγαθή, ὡς νομίζω, καὶ φαίνεται πολὺ τεθλιψμένη», εἰπέν τη Βιρδώ μετὰ συγκινήσεως.

Αλλ' ο Κύριος Αὐδήλιος, στοιξὶ κατείχετο πάντας ὑπὸ τοῦ φόβου μήπω τις παρουσιάσθεις, ὡς γόνευς ή συγγενῆς ζητησήν αὐτῷ πάρ' αὐτοῦ τὴν Βιρδώ, βλέπων γάρ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ τεκνὸς τοῦτον ξένην, ἀπεφάσισεν αὐτὸν προλάβειν ταῦτα ἐνδεχόμενόν· Οὓς κατὰ τὴν γενεῖαν τὴν κάρον εἶπε πρὸς αὐτὸν

Οὐντούσιαν τὴν χειραν της λογίας εἴπει πρότερον αὐτοῖς, «δὲν γομίζω ὅτι σήμερον θὰ εξέλθωμεν πάλιν διδίτι φοβουμαι μηπως χάσωμεν τὸν Ροβῆρα. Τοιάντη ἀσθενής πρόφασις δὲν γρυμοίσει μὲν εἰς τὸν ἄξιωματικὸν τοῦτον ἀλλ’ ὅλος διτρόποιος αὔτου οὗτος κατά ταύτην τὴν ἡμέραν παράδοξος.

«Απορῶ, διατί ὁ Ρόθηρ φροντίζει τοσον πολὺ περὶ τῆς ἔσνης ἐκείνης», ἔλεγε καθηέωτην ἡ Βιρδώ, ώς να μὴ ηδύνατο αὐτῇ νὰ ισχέψηται ἔτι περὶ ἄλλου τινός, καὶ ἐπειτα μετά πρόστητος εἶπε «Θεῖε, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ξέη συ τὴν γυναικαν» οὐαὶ να μοι

«Διατί οὐ ποθέτεις ὅτι ὅμοιαζεις θεῷ πρὸς αὐτὴν;»
πορώτησεν ἀμέσως ὁ θεῖος ταῦ.

«Διότι ὁ Ρωσός ίσως ευρίσκει δια αὐτή με δύοια· Κει καὶ δια τοῦτο θήναγέται οἱ πάλι τρισδιάνως προγύπτει περι αὐτῆς ἔνει λόγου τινός».

Ο ἀξιωματικὸς οὐδένει πρὸς ταῦτα, ἀλλ' ἔτρεψε τὴν δυνατίαν πρὸς ἄλλο τοις Διοῖς πᾶσα λέσις προφερομένη ὑπὸ τῆς Βιρδοῦς ἐφανετούσῃ ὅτι παρεστήσειν αὐτῷ γένεται ἀνησυχίαν. Τὴν ἡμέραν λοιπόν ἐκείνην δὲν ἦθελγε νὰ ἔσσελθῃ τῆς οἰκείας, ἢ ὅτι Βιρ-